

La llibertat sexual a Catalunya

written by Enric Climent | 14 de juny de 2016

A tots ens ha colpit la massacre de fa un parell de dies a una discoteca gai d'Orlando (Florida) en la que varen morir una cinquantena de persones. Aquest tipus d'actes són fruit de la intolerància, la ignorància i l'odi a la diferència que, en molts casos, són promoguts des dels mateixos estats de molts països del món, així com des d'algunes institucions religioses ancorades en el passat. Per acabar amb l'homofòbia arreu del món és molt important incidir en el conjunt de la població per tal de superar els prejudicis culturals, que s'arrossegueuen a causa de tradicions mil·lenàries, basades en l'estructura patriarcal i heterosexista de la societat. Aquesta tasca d'incidència és necessària que estigui acompanyada amb legislacions adients que reconeixin els drets de les persones LGBTI i els defensin.

En el cas de casa nostra, hem de valorar que en les últimes dècades hem avançat. També venim d'una cultura marcada pels canons del patriarcat i l'heterosexisme però la nostra, és una societat més oberta, sempre ha estat terra de pas i d'acolliment i aquest caràcter segur que ha tingut a veure en els canvis que hem viscut en els darrers anys.

Durant els anys setanta, comencen a sorgir els primers moviments de lluita per l'alliberament homosexual (primer el MELH, després el FAGC i més tard el Casal Lambda) els quals han dut a terme una tasca importantíssima, no només pel que fa als drets dels homosexuals al nostre país, sinó en general per visualitzar i normalitzar tot el que fa referència a la llibertat sexual. Durant els anys vuitanta, amb lemes com "trenca la norma", "estima com vulguis" o "la teva por és la seva força" es van fer diverses campanyes molt importants basades en la transgressió i la visualització del fet

homosexual que mica en mica, va culminar en la normalització dels diferents tipus d'orientacions sexuals dins la nostra societat.

El que va començar sent una lluita pel reconeixent dels drets dels gais, amb el pas dels anys, en confluència amb moviments d'altres països, adaptant les estratègies als nous reptes que anaven sorgint (com la lluita contra la pandèmia de la SIDA) i incloent altres col·lectius com les lesbianes, bisexuals, transsexuals i intersexuals, **es transforma en un moviment més ampli i es consolida el col·lectiu que actualment s'anomena LGBTI.**

A través d'aquest procés, gran part de la societat catalana (sobretot la metropolitana) s'ha anat acostumant als nous models de família i a la visualització tant en els espais públics com en els mitjans de comunicació de diverses formes d'afectivitat, trencant en força casos la discriminació i estigmatització de les persones del nostre col·lectiu pel fet de la seva orientació sexual o la seva identitat de gènere.

En aquest moment ens trobem que una **bona part dels nostres drets estan reconeguts** (matrimoni igualitari, adopció, llei contra la LGBTIfòbia, ...) **però la majoria encara no estan garantits. Falta desenvolupar la implementació real de la llei amb la creació de reglaments** (com el sancionador entre d'altres) **i de protocols** (com el de la detecció i actuació davant l'assetjament escolar per orientació sexual o identitat de gènere). **Falta garantir el dret a la reproducció assistida per a tota mena de models de família i el dret a la reassignació de gènere.**

Des de fora es veu el nostre país com una mena de paradís on regna la tolerància, el respecte, la igualtat i on qualsevol persona del nostre col·lectiu serà ben acollida i hi podrà viure amb plena llibertat. **No ens podem refiar de les aparences i hem de seguir lluitant, encara ens falta garantir la plena llibertat sexual.** Hem d'eliminar l'estigmatització de

les persones amb VIH/SIDA, hem de despatologitzar la transsexualitat, hem d'acabar amb l'assetjament escolar a nois i noies per raó de la seva orientació sexual o identitat de gènere, hem d'acabar amb les agressions contra persones del nostre col·lectiu que malauradament encara patim, hem d'acabar amb la LGBTIfòbia als entorns rurals que obliguen a molts i a moltes joves a viure d'amagat la seva sexualitat, a no poder-ne gaudir i a haver d'emigrar a les àrees metropolitanes, hem de garantir els drets reproductius i també hem de garantir el dret a la reassignació de gènere. **Encara són moltes les denúncies que es reben cada any per LGBTIfòbia i que queden impunes degut a que encara no s'ha implementat la llei 11/2014 del Parlament de Catalunya.** Aquests són els reptes que encarem actualment les diferents associacions i entitats del col·lectiu LGBTI a Catalunya.

I un últim repte que ens omple d'optimisme, la construcció d'un nou país. Un país on siguin plenament reconeguts i garantits tots els drets del nostre col·lectiu. Dins la nova República Catalana disposarem de més mitjans per garantir-los de forma efectiva i podrem contribuir de forma activa a què altres països del món segueixin aquest camí.